

11.04.2012 г. / 15:27:02

Истинската история

На 11.04.1944г. умира кап. I ранг Димитър Добрев, водил атаката над турския крайцер "Хамидие"

По-интересни моменти от биографията на капитана:



Като доброволец в чин юнкер участва в Сръбско-българската война (1885) в редовете на 1-ви пехотен софийски полк, като командва полурота в боевете при с. Бреговица и Малово на 3 ноември. По-късно командва 11-а рота, с която участва в боя при Гургулят, за което е награден с Войнишки кръст „За храброст“ IV степен.

В началото на 1904 г. Добрев решава да участва в Руско-японската война.

През август 1904 г. му е разрешено да бъде командирован за практически занятия в далечно плаване с Руския императорски флот.

На 15 май 1905 г. като член на екипажа на стария крайцер „Дмитрий Донски“ Добрев е участник в Цушимското сражение. Същият ден крайцерът е потопен и Добрев попада в

японски плен.

На 30 октомври той е предаден на руските власти и отплава за Владивосток.

За участието си във войната лейтенант Добрев е награден с българския орден „Св. Александър“ IV степен с мечове и с руския орден „Св. Владимир“ IV степен с мечове и бант „за показани от него особени подвизи на храброст и саможертва в боя с японския флот на 14 – 15 май 1905 г.“

През Балканската война (1912 – 1913) е мобилизиран.

Капитан II ранг Добрев командва отряда миноносци, който на 7-8 ноември 1912 г. атакува успешно турски крайцер „Хамидие“, за което е награден с Военен орден „За храброст“ III степен.

Атаката на торпедоносца "Дръзки" срещу турския крайцер "Хамидие" през Балканската война:

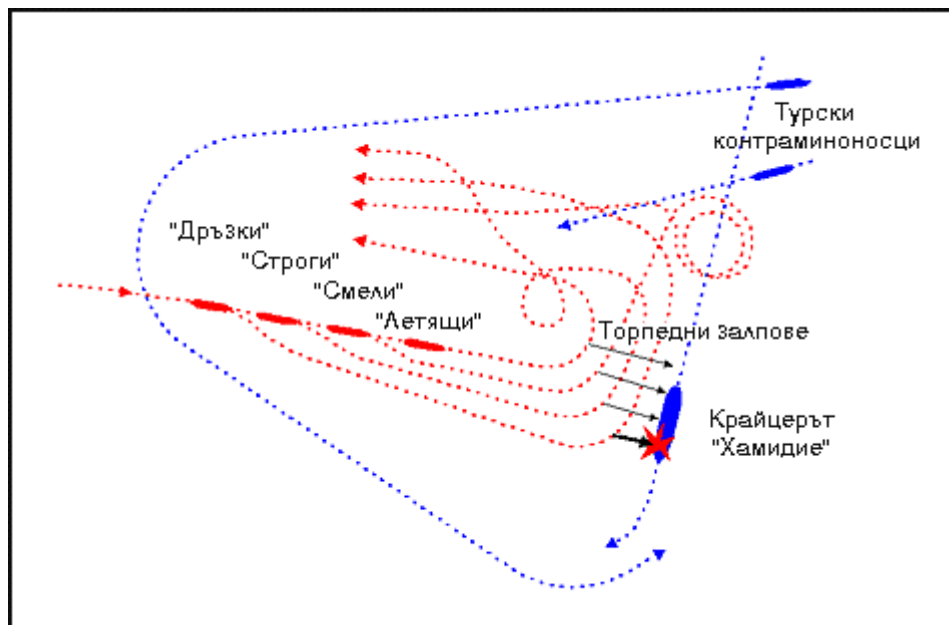
По време на Балканската война имало съвсем реална опасност от турски бомбардировки и десант по българските брегове - блокадните действия започнали още със самото начало на войната. Стигнало се до там, че на 15 октомври 1912 г. командира на крайцера "Хамидие" Хюсеин Рауф бей поискал Варна и Балчик да се предадат, като в противен случай щели да бъдат разрушени.



На 7 ноември в щаба на флота се получило сведение, че от Кюстенджа за Цариград тръгват два египетски кораба. Бреговите постове потвърдили движението на турски военни кораби край

Калиакра и веднага била издадена заповед торпедоносците да излязат и заловят или потопят вражеските кораби.

В 22:30 отрядът, състоящ се от флагмана "Летящи", "Смели", "Строги" и "Дръзки" излязъл през северния проход на минното заграждение и при пълна светомаскировка се отправил да пресече пътя на конвоя. Командир на отряда бил кап. II ранг Димитър Добрев. Половин час след полунощ на 32 мили от Варна, в дясно от курса бил забелязан силуета на голям кораб. Постепенно се разузнава, че това е един от крайцерите "Хамидие" или "Меджидие". В 00:40 от флагмана е подаден сигнал за атака и 5 минути по-късно от разстояние 500-600 метра "Летящи" дава първия торпеден залп.



В този момент започнала ожесточен артилерийски обстрел от "Хамидие". От близка дистанция атаката провели и "Смели" и "Строги", като "Смели" получил

попадения в борда си от избухнал наблизко 155-мм снаряд.

Последен от отряда торпедо пуснал "Дръзки", командван от мичман I ранг Георги Купов. Изстрелът бил даден от дръзкото разстояние 50-60 метра и бил единственият успешен. Няколко секунди след него избухнал силен взрив и над "Хамидие" се издигнал висок воден стълб. Крайцерът бил уцелен в носовата част, получил пробойна от около 10 кв.м., и само тихото море го спасило от потъване. Имало и 8 убити и 30 ранени. В атаката "Дръзки" получил само едно попадение от шрапнел в димохода си. След кратък артилерийски двубой той също се отправил към сборното място.



Тази морска победа на българския флот над многократно превъзхождащ го противник нанесла сериозен морален и материален ущърб на турския флот. Тежко повреден и полупотънал "Хамидие" е провлачен до Цариград. Това

станало с кърмата напред, тъй като носовите отсеци били запълнени с вода, която покривала бака на кораба.

Този наш военен успех фактически неутрализира всякакви активни операции на турските военноморски сили в Черно море до пълното поражение на Турция във войната.

Пълния материал:

Като доброволец в чин юнкер участва в Сръбско-българската война (1885) в редовете на 1-ви пехотен софийски полк, като командва полурота в боевете при с. Бреговица и Малово на 3 ноември. По-късно командва 11-а рота, с която участва в боя при Гургулят, за което е награден с Войнишки кръст „За храброст“ IV степен. След войната се връща във Военното училище и продължава образованието си.

През 1889 г. е произведен в първи офицерски чин подпоручик и още през същата година постъпва на служба във Флотилията и Морската част в Русе. През октомври 1899 г. вече е вахтен офицер и завеждащ торпедното въоръжение на учебния крайцер „Надежда“.

В началото на 1904 г. Добрев решава да участва в Руско-японската война. Той изпраща рапорт до Военното министерство с молба да му бъде разрешено да участва във Втора Тихоокеанска ескадра на Руския императорски флот. Предварително той получава съгласието на началника на Учебно-артилерийския отряд и началника на Главния морски щаб на Руската империя. В рапорта си лейт. Добрев развива мисълта, че за него и българското морско офицерство ще бъде интересна ролята на подводниците. Този род на Военноморските сили току-що прохожда, при това с много аварии, поради което интересът на Добрев говори за напредничевите му възгледи.

През август 1904 г. му е разрешено да бъде командирован за практически занятия в далечно плаване с Руския императорски флот. През юни-юли 1904 г. лейт. Добрев плава с броненосца „Николай I“ и крайцера „Владимир Мономах“. На 2(15) октомври 1904 г. Втора Тихоокеанска ескадра поема от пристанище Либава на Балтийско море към Владивосток. В състава ѝ като артилерийски офицер е зачислен младият лейтенант Добрев.

На 15 май 1905 г. като член на екипажа на стария крайцер „Дмитрий Донски“ Добрев е участник в Цушимското сражение. Същият ден крайцерът е потопен и Добрев попада в японски плен.

На 30 октомври той е предаден на руските власти и отплава за Владивосток. Оттам – за Санкт Петербург, където пристига на 30 ноември 1905 г. През месец февруари 1906 г. се завръща в България.

За участието си във войната лейтенант Добрев е награден с българския орден „Св. Александър“ IV степен с мечове и с руския орден „Св. Владимир“ IV степен с мечове и бант „за показани от него особени подвизи на храброст и саможертва в боя с японския флот на 14 – 15 май 1905 г.“

След завръщането си в България Димитър Добрев последователно заема следните длъжности:

Началник на Машинното училище при Флота на НЦВ (1906 – 1908 г.).

Началник на Подвижната отбрана.

Командир на крайцера „Надежда“.

Старши адютант в Щаба на Флота на Негово Величество.

През 1911 г. е уволнен от Флота на Негово Величество.

През Балканската война (1912 - 1913) е мобилизиран. В началото е назначен за началник на Семафорно-наблюдателната служба, а след това на 1.11.1912 г. е преназначен за началник на Подвижната отбрана.

Капитан II ранг Добрев командва отряда миноносци, който на 7-8 ноември 1912 г. атакува успешно турски крайцер „Хамидие“, за което е награден с Военен орден „За храброст“ III степен.

По време на Междусъюзническата война (1913) командва българския отряд бойни (кр „Надежда" и шест миноносеца) и транспортни кораби (пет парахода на Българското параходно дружество) при интернирането им в Севастопол, за да не попаднат в ръцете на настъпващия противник. На преходите и в Севастопол се изявава не само като командир, но и като дипломат.

През 1914 г. капитан I ранг Димитър Добрев напуска Флота на Негово Величество и дълги години работи като адвокат във Велико Търново.

В нашето съвремие на името на капитан I ранг Димитър Добрев е кръстен кораб със спомагателно предназначение във ВМС на Република България.

Награди:

Войнишки кръст „За храброст“ IV степен (1885)

Княжески орден „Св. Александър“ IV степен с мечове (1906)

Орден „Св. Владимир“ IV степен с мечове и бант, Руска империя (1906)

Военен орден „За храброст“ III степен (1912)

Атаката на торпедоносеца "Дръзки" срещу турския

крайцер "Хамидие" през Балканската война

По време на Балканската война имало съвсем реална опасност от турски бомбардировки и десант по българските брегове - блокадните действия започнали още със самото начало на войната.

Плановете на турското морско командване предвиждат установяването на блокада по българското крайбрежие, унищожаване или обезвреждане на военния флот, обстрелване на важни обекти и стоварването на десант, в т.ч. и в Източна Тракия, което да допринесе за решаване изхода от войната.

Окуражени от голямото си числено превъзходство и отбранителния характер в действията на българския флот в началото на войната, турският флот започва системно да се появява пред нашите пристанища.

На 6 октомври 1912 г. неприятелски бойни кораби застават пред залива на Варна, обстрелват града, но без успех, защото са прогонени от бреговата артилерия. Отново на следващия ден се извършват опити за подобни демонстрации и провокации на вражески кораби край морския град.

На 8 октомври 1912 г. е отблъснат опит за десант на турския флот край Каварна. Осигуряващите десанта турски кораби: крайцерите „Хамидие“ и „Меджидие“ и ескадреният миноносец „Ядигер Миллет“, подлагат Каварна на морска бомбардировка.

По-късно през деня, придвижвайки се на юг, крайцерите са обстрелвали височините при с. Екрене (днешно Кранево), санаториума, поста при Св. св. Константин и Елена, казармата, парната и електрическата инсталация на Евксиноградския дворец, фара на пристана пред него, без да причинят никакви значителни материални повреди и загуби. На височината при

с. Екрене обаче е убит един човек, местен жител.

Ден по-късно крайцерът „Меджидие“ и ескадреният миноносец „Ядигер Миллет“ обстрелват семафорния пост на нос Калиакра. На 11 октомври 1912 г. крайцерът „Хамидие“ обстрелва с. Емине, а след това фара на едноименния нос. Нанесени са материални загуби, а фарът е повреден. Едновременно с това в Бургаския залив в посока Созопол е направен несполучлив опит за десант, под прикритието на 5 турски военни кораба, патрулиращи в залива.

На 15 октомври 1912 г. от турския крайцер „Хамидие“ изпращат две писма, адресирани до кметовете на Балчик и Варна. Ултимативно, под отговорността да бъдат унищожени градовете и населението им, кметовете са приканени да предадат града си.

Поради малката далекобойност на бреговата артилерия и несъвършената техника в мобилизационния план било заложено дозорната служба във Варненския залив и по крайбрежието, от Шабла до Емине, да се води от отрядът от шест торпедоносци.

На 7 ноември в щаба на флота се получило сведение, че от Кюстенджа за Цариград тръгват два египетски кораба. Бреговите постове потвърдили движението на турски военни кораби край Калиакра и веднага била издадена заповед торпедоносците да излязат и заловят или потопят вражеските кораби. Допълнително било разпоредено да не се чакат други нареждания, а да се действа според обстоятелствата. В 22:30 отрядът, състоящ се от флагмана "Летящи", "Смели", "Строги" и "Дръзки" излязъл през северния проход на минното заграждение и при пълна светомаскировка се отправил да пресече пътя на конвоя. Командир на отряда бил кап. II ранг Димитър Добрев. Половин час след полунощ на 32 мили от Варна, в дясно от курса бил забелязан силуета на голям кораб.

Постепенно се разужнава, че това е един от крайцерите "Хамидие" или "Меджидие". В 00:40 от флагмана е подаден сигнал за атака и 5 минути по-късно от разстояние 500-600 метра "Летящи" дава първия торпеден залп.

В този момент започнала ожесточен артилерийски обстрел от "Хамидие". От по-близка дистанция атаката провели и "Смели" и "Строги", като "Смели" получил попадения в борда си от избухнал наблизо 155-мм снаряд. Било повредено рулевото му устройство и кораба започнал да се върти надясно, изчезвайки от погледа на следващия го "Строги". Това създадо твърде критична ситуация, тъй като притеклите се на помощ турски контраминоносци също открили силен огън по нашите кораби. Така под противниковите изстрели, в продължение на половин час матросите поправяли пораженията, минали на ръчно управление и се отправили към сборния пункт след атаката.

Последен от отряда торпедо пушал "Дръзки", командван от мичман I ранг Георги Купов. Изстрелът бил даден от дръзкото разстояние 50-60 метра и бил единственият успешен. Няколко секунди след него избухнал силен взрив и над "Хамидие" се издигнал висок воден стълб. Крайцерът бил уцелен в носовата част, получил пробойна от около 10 кв.м., и само тихото море го спасило от потъване. Имало и 8 убити и 30 ранени. В атаката "Дръзки" получил само едно попадение от шрапнел в димохода си. След кратък артилерийски двубой той също се отправил към сборното място. На сутринта отряда се прибрал във Варна. В битката българските моряци дали само един ранен - подофицер-артилерист от "Смели".

Тази морска победа на българския флот над многократно превъзхождащ го противник нанесла сериозен морален и материален ущърб на турския флот. Тежко повреден и полупотънал "Хамидие" е провлачен до Цариград. Това

станало с кърмата напред, тъй като носовите отсеци били запълнени с вода, която покривала бака на кораба.

Този наш военен успех фактически неутрализира всякакви активни операции на турските военноморски сили в Черно море до пълното поражение на Турция във войната.